

kende, og det var vel ogsaa blot et Udtryk, der saald den ærede Taler i Munden. Lovet giver en udtryffeligt Net, og skulde et Sogneforstanderskab nægte en Krigers Familie den fornødne Hjælp, saa vil Konen vel vide at finde Veie til Amtmanden. Jeg er tillige enig med den næsforegaaende Taler i, at man gjerne kan medtage den foreslaaede Henvisning til Frivilligheden; thi derved giver man tilkjende det Ønske, der ikke vil være uden Indvirkning paa Befolkningen i det Hele, at det helst maatte skee frivilligt. Dersom der derimod har været Forslag om, at en saadan Henvisning skulde indsættes i Lovet, men denne Henvisning saa bortkastes af os, saa vil det see ud, som om det var Rigsdagens Mening, at Hjælpen helst skulde gives som en tvungen Sag. — Jeg vil derfor stemme for Forslaget under 1 b. Med Hensyn til § 3 vil jeg stemme for Lovens oprindelige Affattelse og finde mit Forsvar i de Grunde, som den sidste ærede Taler anførte. Jeg kan ikke begribe, hvorledes den ærede Landssthingsmand for 6te Kredts (Strøm) kan antage, at Regjeringen skulde ved en provisorisk Lov kunne ophæve denne Lov, fordi den er eenslydende med den provisoriske Lov; denne ophører jo at være provisorisk, den bliver en virkelig Lov, naar den vedtages af Rigsdagen og sanktioneres af Hans Majestæt Kongen, og saa vilde det jo være et farligt Exempel, der gaves, om man vilde foretrække det som sikkrere for de konstitutionelle Rettigheder, at Hans Majestæt Kongen skulde ved en provisorisk Lov ophæve den virkelige Lov, end ved Lovet erholde den Bemærkning, her forlanges. Han kan provisorisk give en Lov, hvortil der er særdeles stor Trang; men det forekommer mig ikke, at han ved en provisorisk Lov kan ophæve en tilmed nylig given Lov. Jeg maa derfor troe, at det vil være langt bedre, at Lovudkastets § 3 bliver staaende.

Carlson: Den ærede 1ste Landssthingsmand for 7de Kredts (L. Jensen) modsaagde, hvad jeg tilloed mig at sige i Anledning af Forslaget under 1 b, og antog, saavidt jeg forstod ham, at hvis de Personer, der er Tale om i denne Lov, fik en frivillig Understøttelse fra nogenformelt Side, saa at de der-

ved ophørte at være trængende, kunde Lovet altsaa ikke finde Anvendelse paa dem. Jeg kan ikke være enig med ham deri; thi der staaer udtryffeligt i § 1: „Den Understøttelse, hvortil de i Vor Militærtjeneste tilsands eller tilses fraværende Personers Hustruer og Børn paa Grund af denne deres Forsørgeres Fraværelse maatte blive trængende, skal ydes af den Kommune osv.“ Jeg forudsætter nu som det Naturlige, at, hvor private Folk have undt en saadan Persons Kone eller Børn Understøttelse, have de først afventet, at de Bidrag ere blevne givne af Kommunen, som den provisoriske Lov har foreskrevet, hvilke Bidrag naturligtvis i det Hele taget have været indskrænkede til det Nødvendigste til Udkommet, og dernæst have de overveiet hos sig selv, om de ikke, ved at bidrage Noget hyderligere til disse Personer, kunde forbedre deres Stilling i den Tid, deres Forsøgere vare fraværende. Hvis derimod nu Forslaget under 1 b vedtages, forekommer det mig, at Kommunerne vilde blive berettigede til at tage dette frivillige Bidrag i Beregning og afdrage det i det tvungne Bidrag. Følgen deraf vilde naturligtvis blive, at man paa de allerfleste Steder ophørte med at give frivillige Bidrag til disse i det Hele dog trængende Personer, idet man vidste, at man ikke gav Bidragene til dem, men til Kommunen. Det er dette, som jeg troer, vilde være uheldigt. Jeg tilloed mig allerede før at sige, og jeg skal gjentage det, at i Almindelighed vil det ved Lov befalede Bidrag kun være til det allertærveligste Ophold, og at man da vel kunde unde de Vedkommende de frivillige Tillæg fra en eller flere Personer i Kommunen, der ønskede at gjøre dem deres Tilstand taaleligere og lidt friere, end den ellers vilde blive. Jeg skal foreløbig indskrænke mig hertil. Jeg har ikke hørt Noget endnu, der kunde overbevise mig om, at det er rigtigt at vedtage Forslaget.

Hass: Der blev af en høitæret Taler (Mabvig) anført et Bevis for Uholdbarheden af den foreslaaede § 3, og saavidt jeg forstod det, skulde Beviset især have sin Støtte deri, at, naar Udvalgets Forslag til en ny § 3 blev vedtaget, skulde det være Rigsdagen, der over-